

ת"פ 17329/11/14 - מדינת ישראל נגד ל ר

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 17329-11-14 מדינת ישראל נ' ר
תיק חיצוני: 000491069/2014

בפני כב' השופטת הבכירה רובין לביא

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: ל ר

הכרעת דין

1. ברישא הכרעה זו אני מודיעה כי זיכיתי הנאשם מחמת הספק מעבירת האיום ומעבירת התקיפה באוגוסט 2014, אך הרשעתי אותו בעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש ביום 7.11.14.

2. האשמה המיוחסת לנאשם הינה כי בתאריך 7/11/2014 בסמוך לשעה 18:00, ברחוב *** באשקלון, לאחר שאשתו, א פ (להלן: "המתלוננת") ביקשה שיעזור לה בניקיונות בבית, קילל אותה ותקף אותה שלא כדין בכך שתפס בכתפיה ודחף אותה בחוזקה על הרצפה, וכשניסתה לקום מהרצפה תפס אותה בשערות ראשה ומשך אותה תוך שהטיח בה שעשתה לו כישוף.

בהמשך, גרר את המתלוננת משערותיה, חבט בה במכות אגרופים בראשה, בגבה ובכתפיה ותפס אותה בידיה שלא תזוז, חנק אותה בצווארה, וכשנמלטה ממנו וניסתה להסתגר בחדר, סגר הדלת על אצבעה. כתוצאה נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות שריטות בידיה, סימנים אדומים בצווארה, וסימן של מכה באצבע ידה.

במהלך חודש אוגוסט שנת 2014, בשעת הלילה, בביתם, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת בכך שחבט בה במכות אגרופים בראשה, בכתפיה ובגבה.

כשנה עובר למועד המתואר לעיל, במועד מדויק שאינו ידוע, נטל הנאשם סכין ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה כי ירצח אותה, בכוונה להפחידה - עבירות בניגוד לסעיפים 382(ג), 382(ב), 192 לחוק העונשין,

תשל"ז - 1977.

3. א. **מטעם המאשימה העידו:** י צ (ע"ת 1), א פ (ע"ת 2), וכן הוגשו: צילומים (ת/א, ב, ג), צילומים (ת/2), הודעה (ת/3), הודעה (ת/4), צילומים (ת/5 - א, ב, ג, ד, ה), צילום (ת/5 - ו), דיסק (ת/6), תע"צ (ת/6 - א), דוח פעולה (ת/7), צילום (ת/8).

ב. **מטעם ההגנה העידו:** הנאשם (ע"ה 1), ס ר (ע"ה 2) וכן הוגשו: הודעה (נ/1), ותצהיר (נ/2).

4. עדותו של י צ (ע"ת 1):

הגיע לביתה של המתלוננת א פ וצילם את הבית. כמו כן תפס סכין, כשהגיע למקום. היא הוציאה את סכין מהתיק. היא אמרה שזו הסכין שעזמה הוא אים עליה. זה המוצג.

כשהיא נחקרה תחת אזהרה הציג בפניה את הסכין שנתפסה על ידו מהתיק שלה והיא אישרה שזו הסכין שבה אים עליה. אין לו הסבר מדוע לא כתב בדוח שהיא הפנתה אותו לסכין שהייתה בתיק שלה.

5. עדותה של א פ (ע"ת 2):

הייתה נשואה לנאשם פעמיים. בפעם הראשונה התחתנה ב- 1970 והתגרשו לאחר 20 שנה. בפעם השנייה התחתנה איתו ב-2007. בנובמבר 2014 היו עדיין נשואים.

ב- 7.11.14 בשעה 18:00 בביתה היתה מסיבת יום הולדת של ל. יומיים לאחר יום ההולדת הרשמי. רצו לחגוג, הזמינה את הבן, אשתו והנכד. הבת שלה לא הגיעה. ישבו סביב השולחן משעה 14:00 כשעתיים, לאחר מכן האורחים עזבו. הלכה לנוח. אחר כך החליטה לסדר את הבית. ל המשיך לשבת ליד השולחן ושתה קוניאק. בערך בשעה 17:00 התחילה לסדר את הבית, והוא המשיך לשתות קוניאק, אמרה לו בוא ננקה את הבית. הוא קם, הלך למטבח, התחיל לקלל אותה בלי שום סיבה. אמרה לו בוא נצא לטייל קצת ותירגע. הוא נעמד ליד הדלת ואמר לה שלא יתן לה לצאת. אמרה למה צריכה בגילה לשמוע את כל הקללות האלה. **ניסתה לצאת מהבית להתאווור והוא דחף אותה. הוא מנע ממנה לצאת בכך שמשך אותה, דחף ומשך. הלכה לחדר שלה ולקחה מיכל גז שקנתה ברוסיה לפני יותר מ- 20 שנה. מדובר במיכל פלפל קטן. אמרה לו שיתן לה לצאת או שתתיז עליו גז מדמיע. הוא מיד לקח לה את הבלון מהיד ורצה להתיז עליה, אבל הבלון לא עבד. הוא לחץ על הפיה ולא יצא כלום, הוא ישן, ואז תפס אותה מאחור בכתפיים, הפיל אותה לרצפה ונתן לה מכת אגרוף בגב, ואז תפס אותה בשיער ומשך אותה ונתן לה מכת אגרוף בראש באוזן שמאל. הלכה לרופא אף אוזן גרון פעמיים.**

הוא הרביץ לה ופתאום מצאה עצמה יושבת בכורסא. חשבה שאיבדה הכרה. הוא תפס לה בידיים וירק לה בפנים והחזיק אותה חזק בידיים ואמר לה, את התכוונת ללכת למאהב ואחר כך תפס אותה בצוואר וניסה לחנוק אותה, שחרר לה את הידיים שלה ואז דחפה אותו. חשבה שזה הסוף שלה.

בת/ 5 א' יש סימני אצבעות בעורף מהחניקה. בת/ 5 ב' אותו דבר מזווית אחרת.

בצילום ת/ 5 ג' סימנים מאחיזה בשורשי כף ידה. בת/ 5 ד' צילום של הצוואר, סימנים מקדימה מהחניקה. ת/ 5 ה' שוב סימנים מהאחיזה בשורשי כף היד.

במשטרה אמרו לה שהוא טען שהתנפלה עליו עם בלון גז. אם זה היה ככה, היו לו עיניים אדומות.

ביום הראשון שהגיעה לארץ באוגוסט 2008 הוא תקף אותה.

באוגוסט 2014 הוא היה מרביץ לה לעיתים קרובות. הרבה פעמים רדף אחריה עם אגרופים קמוצים. ניסתה לברוח לחדר שלה. הוא תפס אותה ודחף אותה לספה בחדר שלו.

לפני כשנה בכניסה לבית הוא חתך משהו עם סכין, עוברת על ידו והוא מתחיל לקלל אותה ואמר עכשיו אני אחתוך אותך.

ב- 7.11.14 אחרי שהרביץ והתעייף ושחרר, הלכה לחדר שלה, הוא בא לחדר שלה ואמר עכשיו תעמדי ולא תזוזי. ראתה שהוא מאוד אגרסיבי ופחדה שיהרוג אותה. רצתה להתקשר לשכנה ש, שתגן עליה. לפני כן סיפרה לש שהוא מרביץ לה והיא נתנה את מספר הטלפון שלה והוא התחיל להחביא את כל הטלפונים כדי למנוע ממנה להתקשר. הסתכלה על המיטה וראתה טלפון סלולרי שהוא לא שם לב אליו, ואז התקשרה לש. פחדה שהוא יכנס ושוב ירביץ לה. יש על הדלת וו, וניגשה כדי לשים את הוו על הדלת אבל הוא פתח את הדלת בחוזקה עם הרגל והאצבע שלה נתקעה ונחבלה וזה הצילום של החבלה בציפורן, באצבע. ש הגיעה, היא גרה ממש לידם. הוא פתח לה את הדלת והביא אותה לסלון, הושיב אותה. היא אמרה לו אתה תלך לישון ואנו נצא לטייל והוא אמר שלא, הוא לא נותן לאף אחד לצאת. רצתה לצאת לטייל ולחזור, לא רצתה להזמין משטרה. פחדה על ש שהיא למעלה מגיל 80, ולא מזמן עברה ניתוח לב קשה. פחדה שלא תרגיש טוב ויכולה למות. אמרה לש שצריך משטרה כי אם היא תמות הוא יגיד שהיא הרגה אותה. זה קרה בעבר, הבן לא הרגיש טוב, היתה לו נפילת סוכר, שכן הוא חולה סכרת, והוא לא נתן לתת לו מים עם סוכר ואמר שאם הבן ימות, יאשים אותה וחשבה לעצמה, אם יקרה משהו לש עוד יאשים אותה ולכן אמרה לש להזמין משטרה, וש באמת הלכה והזמינה משטרה.

אמרה לש בטלפון "ש ש, הורגים אותי, תבואי". התכוונה שהנאשם הורג אותה.

במהלך תקופת הנישואין הראשונה הוא לא הרביץ לה, רק היה אלים מילולית. אולי פעמיים במשך תקופה של 20 שנה ניסה לחנוק אותה, כנראה אוהב לעשות זאת.

קנו בית קיט, היא לבד עבדה, היה שטח וגידלה שם ירקות ומכרה אותם בשוק. לא היה כסף, היתה רעבה, שקלה 38 קילו. אחרי שילדה שני ילדים הוא הפסיק יחסי המין איתה ואמר תראי איך את נראית, מי ירצה לשכב איתך. הוא יצא לפנסיה מוקדמת בגיל 36 בהיותו איש צבא, היא היתה בת 32 והוא היה מאוד קמצן באוכל.

התגרשו ב-1989, עברו 20 שנה והיתה לבד, הילדים עלו ארצה ורצתה להיות עם הילדים, הבן היה חולה מאוד ועמד למות. הוא בא אליה ואמר את האמא, את חייבת לבוא ולטפל בבן. הוא אמר שיהיה בסדר ויתן לה כסף.

במשטרה אמרה שניסתה להתאבד בגיל 25 בגללו כי החיים היו בלתי נסבלים. התחתנה בגיל 18 ורצתה להתאבד בגיל 25. הוא היה סופר כל גרוש, היתה צריכה כל הזמן לתת דין וחשבון, לרשום כל ההוצאות, סבלה, לחץ הדם עלה. בגיל

22 אחרי הלידה של הילד השני הוא הפסיק לשכב איתה וסבלה בתור אישה. אמר שאין לו נשים אחרות, אבל כנראה שהיו.

נכון שהגישה נגד הנאשם תביעה לחלוקת הרכוש. בסעיף 7 לתצהיר הצהירה שבמהלך כל תקופת הנישואין נהג כלפיה באלימות פיזית קשה תוך תקיפות וגרימת חבלות של ממש, בכך התכוונה לנישואים השניים. עוה"ד דובר רוסית אך לא הקריא לה את התצהיר לפני שחתמה. סיפרה מה שהיה ב- 7 שנים האחרונות.

היא לא יהודיה ולא הייתה זכאית לעלות ארצה, אלא אם הילדים היו מזמינים אותה. הוא עמד על זה שיתחתנו שוב, התחתנה כי הילדים המליצו לה להתחתן, הבן היה חולה. לכן, למרות שסבלה ממנו 20 שנה והביא אותה למצב של התאבדות הסכימה להתחתן כי היתה כבר בת 50 + , כבר יכלה להגן על עצמה ולא חשבה שתגיע למצב כזה.

הנישואים לא היו פיקטיביים, רק כדי לקבל אזרחות, בישראל לו, נכנסה איתו למיטה. את הדירה רכשו ביחד. לקחו הלוואה מהבן והחזירו לו. לעצמה לא קנתה כלום. הדירה רשומה רק על שמו של הנאשם כי הוא שיקר לה ואמר את לא אזרחית אז הכל יהיה רשום על שמי. מתברר שהיה אפשר לרשום גם על שמה. באשר לטענתו שהדירה נרכשה ב- 31.10.07 והיא עלתה לארץ באוגוסט 2008- בפעם הראשונה הגיעה בשנת 2007 והמשטרה אמרה לעזוב את הארץ ואז התחתנו ביולי 2007 בחו"ל והגיעה לארץ באוגוסט או ספטמבר 2007. נכנסו לדירה באביב.

הסכין שאיתה איום, הוא חתך ירקות, הלכה לחדר שלה, הוא הביא הרבה סכינים הביתה כי הוא עבד בפחי זבל. הוא שם הסכין במטבח בקופסה רגילה של סכינים וכאשר הוא יוצא, לוקחת אותם ומחביאה כי מפחדת, יש סכינים מאוד גדולים פי שניים מזה. את הסכין שבצילום החביאה אחרי הספה. אח שלו נרקומן ועם סכין כזאת חתך את ההורים שלהם והנאשם עמד והסתכל ולא בא להגן עליהם.

הסכין הייתה בתיק שלה כי המשטרה ביקשו ממנה להביא את הסכין. השוטר לא לקח את הסכין, הוא רק הסתכל והשאיר בבית. אחר כך התקשר ואמר לה להביא את הסכין למשטרה. עטפה את הסכין והביאה אותו למשטרה. השוטר אמר את לא הבנת, התכוונתי לבוא לקחת אותה, ולא התכוונתי שאת תביאי.

באשר לטענה כאילו הסיבה שהגישה תלונה כי דורשת ממנו חצי מהדירה, שרשומה על שמו, משיבה שלא ביקשה כלום, עוה"ד אמר לה שמגיע לה חצי מהדירה. הלכה לעו"ד כי רוצה להתגרש. **התביעה לבית משפט אזרחי הוגשה ב- 23.11.14, אחרי שהוא הרביץ לה, שכבה שבוע. הנאשם שוחרר ממעצר ב- 11.11.14.**

היא הגיעה לארץ כדי לעזור לבן שלה החולה וגם ציפתה שתהיה לה משפחה טובה. כשטפלת בבן היחסים טובים. כשנותנת כסף היחסים טובים. כשנותנת לבת כסף היחסים טובים. כשלא נותנת, אז לא מתקשרים ולא שמים לב. הייתה נכה ברוסיה ומקבלת נכות. יודעת שהילדים שלה ערבים של הנאשם. היחס שלה כלפיהם טוב אך להם לא אכפת ממנה. לא נכון שאחרי שקיבלה אזרחות רצתה לפרק הכל, הוא הרביץ לה וקילל אותה ולכן רצתה להיפרד.

היא מכחישה את גירסת הנאשם שלא יכלה לקבל אזרחות לכן נישאה לו בנישואין פיקטיביים, וכי לאחר שקיבלה אזרחות ביקשה חצי מהדירה ולכן העלילה עליו במשטרה. הבן ישן בדירה חצי מת וכשהתחתן ועזב את הבית, הוא התחיל לקלל ולהרביץ יותר. רצתה להקים קיר באמצע הדירה כדי שלא יוכל להגיע אליה אבל הוא לא רצה שתקים קיר. אם הנאשם טוען שהכל עלילה וזאת בגלל התביעה האזרחית ושרצתה רק אזרחות משיבה למה חושבים שיותר טוב לה פה ממה שהיה לה שם? היה לה בית שם! היה לה עסק שם! היו לה הרבה לקוחות. באה לארץ כי הבן היה מאוד חולה והוא

ביקש שתבוא לארץ לטפל בבן וקיוותה שיהיו לה חיים טובים. קיבלה אזרחות רק עכשיו. ברוסיה לא מקובל להזמין משטרה. ישראל עכשיו המולדת שלה, המדינה שלה, מאוד אוהבת אותה. הילדים שלה פה. להיות יהודי במדינת ישראל אתה מרגיש גאווה, אך היא לא יהודיה. כל הזמן השפילו אותה פה.

בחקירה לא אמרה שהיתה בארץ בשנת 2007 כי הרגישה לא טוב, והיתה חבולה עד מוות.

היא לא שותה אלכוהול. אם הבן שלה אמר שכששיכורה היא אגרסיבית, הם ראו איך אבא הרביץ לה והם שותפים לפשע. כמה פעמים ביקשה מהם לפחות לדבר עם האבא והם סירבו. הם מפחדים שהם גם יהיו אשמים. לא היתה שיכורה. סובלת מסכרת.

ב-2010 היתה מסיבה לכבוד זה שבנה קיבל תעודת עו"ד. באירועים היא שותה אלכוהול. לא שותה לשוכרה. כשיש איזה אירוע ושותים קצת, בעלה מתחיל להתנפל עליה ומגנה על עצמה. הבן שותף לפשע, הוא מגן עליו.

בהודעה מ-17.12.10 שורות 121 - 129 אמרה שרצתה לקיים איתו יחסי מין ולא יכול ואז טענה שלקח החפצים למאהבות שלו - הוא כל הזמן האשים אותה שיש לה גברים. הוא התחיל להרביץ לה במיטה בכל הגוף, בידיים, ברגליים, אז קפצה מהמיטה. הוא היה במיטה ורעדה כולה, התחילה לשבור כלים. קיבלה מכות. פחדה ממנו. לא זרקה עליו חפצים, שברה כלים. לא יכלה לזרוק עליו, הוא יהרוג אותה מיד.

כשחגגו לבן יום הולדת, הוא התחיל לקלל אותה. יצאה מהחדר עם המיכל, הראתה לו אותו והזהירה אותו. אם הנאשם טוען שניסתה להתזעק עליו ולכן ניסה להוציא את המיכל מהידיים שלה, לא היה בו כלום. ביקשה שיתן לה לצאת והראתה לו את הבלון. **נכון שלא ידעה שלא היה בו כלום ואיממה עליו שתשתמש בו אם לא יתן לה לצאת.**

אם טוען שניסה להוציא את זה מהידיים שלה וכך נגרמה לה החבלה באצבע- משיבה, איך יכול להיות שהציפורן יורדת לה תוך כדי מאבק?

אם השוטר הראשון שהגיע לזירה דדון אביחי מסר שהראתה את הזרועות שלה ואמרה כי תקף אותה בידיים אך לא ראה סימני תקיפה משיבה שהוא לא בדק אותה.

כאשר הגיעה בשנת 2008 באותו יום הנאשם החל להרביץ לה ואפילו איבדה הכרה. גם נתן מכות לבן. ס מכחיש זאת כי הם מתביישים. יכולה לעזוב, אך מי יעזור לבן?

יש קשר בין האב לבן. הבת התביישה שהיא רוסייה, הבן מפחד לאבד המעמד שלו כעו"ד. הם היו שותפים כי ראו ולא עשו כלום. הבן התבייש להסתכל לה בעיניים.

בהודעה שלה מיום 8.11.14 שורה 43 - 45, החוקר שאל אם ריססה בגז והשיבה שרצתה אבל לא השפריץ, אם היתה פוגעת בו, והיתה מרססת, היו לו עיניים אדומות.

תמיד היא היתה הסיבה לכל ריב ומקור לכל הבעיות בבית, הוא לא רצה להתגרש ממנה לא אז ולא עכשיו. אפילו לא חתם על הסכם הגירושין. הוא ידע מה סוג היחסים ביניהם, אז אמרה לו ס בוא בשקט בהסכם שיתגרשו, נשים קיר בתוך הדירה, כי בדירה מתחת חילקו אותה.

לא היה שום מאבק כשהוא ניסה לקחת ממנה את הבלון, הוא עשה זאת בקלות, היא אישה חלשה והוא יכול לחנוק אותה ביד אחת.

רצתה לנסוע לרוסיה לחגוג סילבסטר. את האזרחות קיבלה 4 חודשים לפני התלונה, ביולי 2014.

6. בדו"ח פעולה של פקד אביחי דדון (ת/7):

המודיעה מדווחת כי בעלה חזר כרגע שיכור הביתה, "פיצץ" אותה מכות, השכנה הגיעה אליהם להפריד, הבעל לא נותן לה להיכנס הביתה כי יש ריב במקום, מבקשת ניידת בדחיפות.

הגיע לדירה המדוברת, את הדלת פתח לו ל, **אמר שאשתו רצתה לצאת מהבית.**

במקום הייתה אשה מבוגרת לא דוברת עברית, היא השכנה, ובדירה היתה א פ, **ולדבריה, בן זוגה ל3 תקף אותה.** היא הראתה לו את הזרועות אך לא זיהה סימנים של תקיפה, ולא הבחין בסימנים מיוחדים בבית המעידים על בלאגן שהתחולל שם. **הבעל היה שיכור ודיבר לא ממש לעניין, לדבריו שתי ויסקי.** הודיע לו כי הוא מעוכב לתחנה בגין תקיפה. הגיע עימו ברכב לתחנה. כמו כן, הגיעה למקום ניידת נוספת אשר לקחה את א לתחנה להגיש תלונה.

7. גרסת הנאשם (ע"ה 1):

א. בהודעתו מיום 7/11/2014 (ת/4):

לא הרביץ לה. שלשום היה בן 67 והחגיגה הייתה היום. חוץ מאשתו היו הבן ואשתו והילד של אשתו של הבן. בזמן שישבו בשולחן כל פעם הייתה מקללת אותו, היא בכוונה מעצבנת כדי שיאיים עליה וירביץ לה אבל הוא מבין איך זה ייגמר לא טוב אז לא עושה את זה אף פעם. גם הבן שלו וגם אשתו שמעו איך היא מקללת אותו ויכולים לשאול אותו גם. כשכולם הלכו ראה טלויזיה, לא יודע מה היא עשתה לא ראה, אחר כך היא באה אליו ואומרת לו למה אתה יושב, בוא נפנה ונלך לשטוף כלים, הלך למטבח והתחיל לשטוף כלים ופה התחילה להגיד "עכשיו אני עוזבת את הבית אני אתגרש ממך" **והתחיל לעצור אותה כדי שלא תלך. לקח אותה בידיים כדי שלא תצא מהבית אחר כך עזב אותה וזהו אבל לא הרביץ לה ולא עשה לה כלום,** לא יודע מה יש לה באצבע, הראתה לו שיש לה משהו. לא ראה מה בדיוק יש לה ואז היא אמרה "עכשיו אני אתקשר למשטרה" אחר כך היא קראה לשכנה וישר באה המשטרה. **הם ביחד רק בגלל הבן, בן 40, חולה מאוד ורק בגללו עלה לארץ וגר איתה בגללו.** כמו שבכל משפחה פעם טוב ופעם לא טוב. היא עצבנית הוא מבין את זה. **היא חולה יש לה סכרת, ברוסיה היא קיבלה טיפול פסיכיאטרי,** יכול להיות שהיא תגיד שזה לא נכון לא יודע. כשלא טוב, סתם צעקות סקנדלים אבל **אף פעם לא הרים עליה יד, אם היה מרים עליה יד מה היה נשאר ממנה זה בטוח לא היה רק אצבע.** לא יודע למה אשתו טוענת שהיא מפחדת ממנו, היא רוצה לחלק הדירה, מתחתיו יש שכן שקנה דירה ורוצה לחלק ועכשיו היא גם רוצה לחלק, רק בגלל זה התחיל הבלאגן. על כך שאשתו מתארת אלימות שחווה ממנו לאורך שנים, אפשר להגיד כל דבר. בכוונה היא עושה את זה לעצמה. הוא לא פסיכי לעשות את זה. יודע מה יכול לקבל על זה. הוא לא נוהג לשתות אלכוהול, **היום שתי בגלל שחגגו יום הולדת, שתי 150 גרם קוניאק וזהו כל הערב.** הוא לא שותה ואיך הוא יאבד שליטה אם הוא לא שותה נשבע בבריאות שלו שהוא לא שותה.

לא נגע בה ולא יודע מאיפה סימני החבלה, תפס אותה בידיים וזהו, לא תפס אותה בראש. לקח אותה סתם בשתי ידיים וזהו.

סימני החבלה על לחי שמאל שלו כנראה מגילוח אפילו לא ראה. זה לא שריטה. כשהתגלח יש דם. אפילו לא ראה, אם זו הייתה שריטה היה מרגיש. על כך שטוענת שהיא שרטה אותו כי רצתה להשתחרר מהחניקה שלו השיב **שהיא סתם ממציאה דברים מי חנק אותה בכלל. לא יודע למה היא אומרת את זה. היא כל הזמן אומרת שהיא תתגרש ממנו ותעזוב את הבית ותחלק את הבית. על כך שטוענת שנוהג להכות אותה על בסיס קבוע ללא שום סיבה, משיב שהיא סתם ממציאה דברים אם עשה את כל זה היא הייתה מתלוננת עליו. הייתה פה פניה אחת לפני כמה שנים אבל זה לא היה מכות, סתם רבו והתחילו לשבור כלים בבית ומישהו קרא למשטרה, המשטרה הגיעה ראתה כלים שבורים ולקחו אותה, הוא לא הרביץ לה. היום היא התחילה לריב איתו.**

עכשיו נזכר למה לקח אותה בידיים היה לה גז ביד להגנה והתחילה להשפריץ עליו בידיים ובפנים ועכשיו נזכר למה לקח אותה בידיים, זרק את הגז דרך החלון, עד עכשיו מרגיש כאבים בידיים ובשפתיים. על כך שטוענת שמונע ממנה יציאות מהבית משיב מי לא נותן לה לצאת, היא היתה הולכת לאולפן, בכל מקום איפה שרוצה ללכת היא הולכת. אחרי שקיבלה תושבת היא אמרה שתעזוב את הבית ותתגרש, כל הזמן מקללת אותו. אף פעם לא קיבל את זה שרוצה להתגרש ברצינות, אבל עכשיו רוצה, ילך למשרד הפנים ויספר להם הכל. תמיד היא נסגרת בחדר. כל פעם יושבת במחשב ומשחקת משחקים ולא איכפת לה מכלום. הוא לא עושה כלום, היא רואה טלוויזיה והיא משחקת. בשנת 2008 רבו, לא מכות, היא ממציאה דברים, הלכה לברזילי ולקופה וביקשה עזרה.

יש לה סימני חבלה על הרגליים כי רצה לקחת ממנה בלון להגנה עצמית שלה, רצה להוציא מידיה היא השפריצה עליו, היא התחילה ראשונה, הוא לא התכוון, הוא שוטף כלים והיא עושה את זה. לא חנק אותה שתגיד מה שהיא רוצה לא עושה לה כלום. לא ניסה להרוג אותה. כל כך הרבה סלח כמו שאף אחד לא סולח. כל מה שהיא רוצה זה הדירה. כל הזמן אומרת שהיא תתגרש ממנו תמכור את הבית ותחזור לרוסיה והוא יחיה ברחוב. על כך שאמר לאשתו שידאג שיהרגו אותה לפני שתחזור לרוסיה היא התחילה להתארגן ורצה לפתוח את הדלת והיא מהדלת השפריצה עליו את הגז והוא לקח ממנה. ויש מצב שסגר עליה דלת אבל לא בכוונה. אם היא לא הייתה משפריצה עליו כל זה לא היה קורה. סתם ויכוח רגיל. כשפתח הדלת לחדר שלה היא השפריצה עליו את הגז ואז תפס אותה בידיים כדי לתת לה את ההגנה וזרק את זה. הוא לא יודע מה עוד היא יכולה להגיד.

ב. בהודעתו מיום 9/11/2014 (ת/3):

את תרסיס הגז שלקח מאשתו זרק מהמרפסת לרחוב, היא השפריצה עליו ובגלל זה הכל התחיל, **לקח אותה בידיים כדי לקחת הגז, עדיין שורף לו בידיים ובשפתיים, התנפחו לו השפתיים זה היה גז פלפל. לא איים עליה בסכין, לא איים עליה שום דבר, כשמוצגת לו סכין משיב שהיא ביקשה לנקות אז שטף כלים כשהיא התחילה לדבר לא זוכר מילה במילה אמרה שעכשיו תלך ולא תמשיך לחיות איתו ניגש לדלת שלה וניסה לברר מה העניין הם התחילו לריב והתיזה עליו את הגז מה פתאום איזה סכינים. רוצה לדעת מי התקשר למשטרה היא או השכנה ש, אשתו כל הזמן אמרה שהיא תסלק אותו מהבית, תחלק את הדירה לחצי והוא יגור ברחוב והיא כל הזמן בקשר עם ש וחושב שש היא כמו מדריכה.**

ג. בעדותו בביהמ"ש:

ב- 7.11.14 חגגו את יום ההולדת שלו. **שנה 3 כוסיות קוניאק**. הכל היה בסדר, הכל היה תקין. גם שנה לחיים לכבודה, על זה שהיא אירגנה את הכל. נכחו במסיבה בנו, אשתו והבן שלה. כאשר התפזרו, באופן שיגרתי ישב וצפה בטלוויזיה. אשתו ניגשה אליו ושאלה למה יושב ושיעזור לה לנקות. ענה לה אוקיי, נתחיל לנקות ולסדר, והתחיל בהדחת כלים. באופן פתאומי היא יצאה מהחדר, הם חיים בחדרים נפרדים, והיא החליטה שהיא לא רוצה לחיות איתו יותר. **ניגש לחדרה ושאל מה הענין. בתגובה לשאלה, היא לקחה מיכל גז פלפל והתיזה עליו על פניו ועל ידיו. זה היה בכניסה של החדר שלה, פתח את הדלת והיא התיזה עליו. ניסה להוציא מידיה את המיכל. מדגים שתפס אותה, בתנועת חנק מימין בעורף שלה.**

כנראה הותיר עליה סימנים למיניהם בצוואר, היא התנגדה ולא רצתה לאפשר לו לקחת את המיכל. לא חנק אותה בצוואר, רק תפס אותה, כמו שמדגים, כנראה נשארו סימנים, זה מובן מאליו שאם תפס אותה ככה נשארו לה סימנים בצוואר. אם נגרמה לה חבלה בזרת, כאשר ניסה להוציא מידיה את המיכל, עם האצבע נתקעה במשקוף של הדלת, והיא אמרה עכשיו ברגע זה יכולה להזמין משטרה. זה היה אחרי שתפס אותה. אחרי שהוציא מידיה את המיכל. המכה באצבע היא כנראה תוך כדי שהוציא מידיה את המיכל היא נחבלה מהמשקוף. אחרי כן זרק את המיכל ושוב ישב לראות טלוויזיה. אחר כך נכנסה השכנה ש. הסביר לש מה קרה. אחרי זמן מה הגיעה משטרה. לא יודע מי הזמין את המשטרה. חשב שזו ש. חודשיים - שלושה לפני האירוע הזה היה ביניהם מקרה, היה סקנדל, היא שוב יצאה מהחדר שלה עם מיכל גז והתיזה עליו גז. הלך לחדר שלו, אבל הכל שרף לו, הרגיש מאוד רע. לא יודע למה התיזה עליו גז, היה רק יכוח, לא משהו מיוחד. היא פשוט לא יציבה בנפשה. לא נכון שסבלה מאלימות ממנו, התווכחו, רבו, אבל לא היו מכות. הדירה שבה גרים שלו, רשומה על שמו. רכש מכספו. ברוסיה היתה לו דירה ומכר אותה שם וקנה בארץ והבן שלו הוסיף לו כסף. מבחינה חוקית למתלוננת אין זכות בעלות בדירה. לא עשו הסכם ממון לפני שהתחתנו. **אשתו הגישה נגדו תביעה לחלוקת רכוש, ויש פסק דין באשדוד. סיכמו ביניהם שהיא תקבל 60 אחוז והוא 40 אחוז.**

לא נכון שאחיו חתך את הוריו כפי שהעידה. אחיו היה נרקומן ולא היה סיפור שקשור לסכין. לא תקף את בנו, חי פה בגלל הבן.

גרשתו אזרחית ישראלית. כאשר רכשו את הדירה לא היתה אזרחית ישראלית. נכון שהדירה הייתה רשומה על שמו, אבל היו כבר נשואים. ברוסיה היו גרושים קרוב ל- 20 שנה. התחתנו ברוסיה שוב ב- 4.7.07 לפני שהיא עלתה לארץ. בזמן הנישואין היה להם רכוש, דירה בת 3 חדרים וכאשר התגרשו חילקו את הדירה. מכר שם דירה בת 2 חדרים בסך של 30,000 דולר ועוד היה לו כ- 15,000 דולר פה והכסף הנותר שהיה צריך לשלם בעד הדירה נתן הבן. יודע שהיתה לה דירת חדר ברוסיה, אולי בינתיים מכרה אותה. בכלל לא רצה להגיע לכאן, הגיע לארץ בגלל הבן, שהיה מאוד חולה, כדי לעזור לו. לא מזמן אשתו השנייה נפטרה. **התחתנו שוב משום שאהב אותה, עד היום אוהב אותה, למרות הכל, והיא אמא של ילדיו ומודה לה על זה שטיפלה בבן. לולא הטפול המסור שלה, הבן לא היה שורד את מחלת הכליות, הוא עבר השתלה פעמיים.**

ביום האירוע 7.11.14 ביקשה ממנו לעזור ולנקות. במעמד הזה היא אמרה לו שדקה נוספת היא לא מוכנה להישאר איתו. התנגד לגירושין, במשפחה הכל יכול להיות, רבים ומשלימים. תמיד יצאו ביחד, הלכו להצגות, לאירועים ובילויים. לא אומר שהיא כזאת גרועה. **שאל אותה למה היא לא רוצה לחיות איתו והיא הוציאה את מיכל הגז והתיזה בפניו, ותפס לה את היד. הוציא מידיה את המיכל וזרק אותו והיא נכנסה לחדר שלה וזהו. זו פעם שניה שהיא משתמשת במיכל גז.** הם רבים מידי פעם וזה לא פעם ראשונה שהיא יוצאת ועוזבת וחוזרת. אחרי שכל זה קרה היא

הראתה לו את הזרת שלה ואמרה, הנה עכשיו אפשר להזמין משטרה. היא הסתגרה בחדרה. לפעמים היא נכנסת לחדר שלה שאף אחד לא יפריע לה. יש לה מחשב בחדר והיא מתעסקת בו. היא לא פוחדת ממנו, מסתגרת בחדר, ולא נועל אותה שם. בעצמו הרכיב לה את הסוגר בדלת.

אם בחקירה במשטרה בשורה 53 אמר שרק תפס אותה בידיים, ועכשיו הדגים תנועה של חניקה על מנת להוציא ממנה את מיכל הגז משיב לא התכוון לחנוק אותה, ניסה רק להוציא מידיה את מיכל הגז.

לא סיפר הכל במשטרה כי כשעצרו אותו היה צריך להתרכז ולספר כל מה שהיה ותוך כדי נזכר בפריטים וסיפר כל מה שהיה. אם אומרת שהיום מנסה להתאים את החבלות שעל המתלוננת למעשים שבצע כלפיה משיב זה מה שהיה, לא ממציא שום דבר.

לשאלה למה היה צריך לתפוס אותה בצווארה, האם לא פשוט להוציא את זה מידה משיב כי היא התיזה על ידיו ועל הפנים את מיכל הגז, ולא הלך למעבדה כדי להוכיח את דרגת הפגיעה. היא בעצמה מרצונה החופשי לא נתנה לו את המיכל, **היה חייב להוציא לה את המיכל גז מהיד כדי להגן על עצמו. אם אמר שבנוסף לכל החבלות יש לה שריטה בצוואר זה תוך כדי העימות הזה. לא התכוון לפגוע בה. לא הייתה לו מטרה להרביץ לה.** לכבודה שתה לחיים ולא ירביץ לה. הכל היה תקין ובסדר. נזכר בכל הפרטים האלה אחר כך. אם אומרת שמיזמתו אמר שתפס אותה בידיים ולא בראש משיב הדבר הראשון שזכר שתפס אותה בידיים ואחר כך התחיל להיזכר בכל מה שהיה.

גרושתו משקרת בדרך כלל, יש לה תכונה כזאת שהיא מפנטזת הרבה דברים.

על החבלה בצוואר שלה הסביר שרצה להוציא ממנה את מיכל הגז. אם לא היתה משתמשת בגז, לא היה קורה שום דבר. כמעט נחנק, לא היה לו אוויר לנשום, כל כך הרבה גז התיזה עליו.

אמר במשטרה שסגר לה את הדלת על האצבעות וזה בלי כוונה, לא התכוון לעשות לה חבלה כזו או אחרת, וזה לא היה בכוונה. כאשר ניסה להוציא מידיה את המיכל כל זה קרה. לא זוכר בפרטי פרטים מה היה. היא בעצמה לא ראתה את זה בהתחלה ואחר כך שהיא הבחינה בחבלה באצבע היא אמרה שעכשיו אפשר להזמין משטרה.

לא יכול להיות שבגלל ששתה, איבד שליטה ותקף אותה. שתי 3 כוסיות קטנות ומזה לא משתכר. במצב של שכרות לא היה מסתכל בטלוויזיה. לא הלך לרופא, המשטרה מיד הגיעה ועצרו אותו.

השכנה לא הגיעה ככה סתם. לא יודע למה הזמינה את השכנה. ברגע זה הכל היה שקט ובסדר. חושב, שהיא היתה צריכה להזמין את השכנה אך ורק שתהיה עדה כלשהי לכל האירוע הזה, והוא בעצמו לא הבין מה רצתה.

לא יודע למה שתנסה לרסס אותו בגז פלפל. לא ידע שיש לה מיכל גז.

אף אחד לא נגע בה באצבע. התווכחו, רבו, אך לא היו מכות.

שטף כלים, לא לקח סכין ולא מבין בשביל מה צריך סכין. אף אחד לא איים עליה.

לא היה שיכור, שתי מעט. במשטרה אמר שהיא רוצה לחלק את הדירה. ידע על כך כי היא באופן קבוע הייתה אומרת לחברים שהיא תשאיר אותו בלי כלום.

8. עדותו של ס ר (ע"ה 2):

הוא בנם של הנאשם והמתלוננת והתגורר איתם עד יוני שנה שעברה.

היחסים בין הוריו היו תמיד מורכבים ומסובכים. הנישואים הראשונים שלהם היו כ- 18 שנים, אחר כך התגרשו, ובשנת 2007 התחתנו שוב. הוא היה ילד ולא יכול לספר הרבה על היחסים ביניהם בעבר. ב- 2007 כאשר חידשו את הנישואים, החיים זרמו, לפעמים היה שקט ושלווה ולפעמים היו מריבות. זה היה קשור לדרישות משרד הפנים והיו כל מיני תהליכים במשרד הפנים ואמו כל הזמן התעצבנה והציגה טענות כלפי אביו.

המילים שהשתמשה בהן היו מילים גסות, עליהן לא מעוניין לחזור, כגון: יהודי מסריח.

הם נישאו כדי שיהיו לה זכויות. היו בחדרי שינה נפרדים. היא עזרה לו מאוד כאשר היה חולה. שניהם עזרו לו

.

אחרי המקרה, אמו הגישה תביעה לבית המשפט להתגרש ולחלק הרכוש. הוא הסכים רק אחרי שנפתח ההליך הפלילי.

אחרי שהתאחדו, נרכשה הדירה, למעשה, בכספי האב, ואמו לעיתים תכופות היתה חוזרת ואומרת שהיא תמצא דרך להגיש תביעה ולזכות בה. זה היה בהסכמה בסוף. **היא תבעה 50 אחוז, והוא הסכים לתת 60 אחוז, בתנאי שלא תגיש תביעה בעקבות ההליך הפלילי וזה קיבל תוקף של פסק דין.**

היו לו מקרים של נפילת סוכר והיה מאבד הכרה ואביו היה מזמין מגן דוד אדום כדי להציל אותו. היו לו חסכונות 25,000 דולר ונתן לאבא שלו לרכישת הדירה. לא נכון שאביו איים או הרביץ לו ונתן לו מכת אגרוף בבטן. לא ראה אי פעם שאבא הרביץ לאמא.

היחסים שלו עם אמו תקינים. היום מדברים בשקט ובשלווה. היו מקרים שאמא אחרי ששתתה משקאות משכרים היתה יכולה להשפיל ולהשתמש במילים פוגעות ולדבר במילים לא יפות. שניהם מאוד חשובים לו. **אמא שלו לפעמים אומרת מידע לא כל כך נכון, היא מגזימה.** במקרה המסוים הזה לא היה עד לתקיפה. לא ראה את החבלות על אמא שלו. אחרי האירוע הזה, לא היה איתה בקשר, היה בדירה שלו והיא הפסיקה להתקשר אליו.

אם הציגה חבלות בידים, בעורף ובצוואר וטענה שאביו תקף אותה, לא יכול להגיד אם זה נכון או לא, כי לא היה עד. יכול רק לתת עדות אופי. אין לאביו בעיה של שתיית אלכוהול. בדרך כלל לא שותה, אבל לעיתים, כמו במסיבת יום הולדת הוא שותה קצת. שותה 50 גרם וודקה. אם אביו העיד כי שתה 3 כוסיות קוניאק, מעיד על מה שראה.

9. סיכום עובדות:

הנאשם והמתלוננת גרו ברוסיה, נישאו בשנת 1970, נולדו להם שני ילדים וכעבור כ-19 שנה התגרשו.

במהלך הנישואין, המתלוננת סבלה מהתקפי דיכאון, גילתה נטיות אובדניות, והוכרה כנכה.

הנאשם שהינו יהודי, עלה ארצה עם הבן, אך הלה חלה, מצבו הבריאותי הידרדר, והנאשם ביקש מהמתלוננת שתגיע ארצה כדי לטפל בו. גם הבת גרה בארץ.

המתלוננת הגיעה בתחילת 2007 ארצה אך נתקלה בקשיים במשרד הפנים, לא קיבלה סטטוס של תושבת, ועזבה. ביולי 2007 הנאשם נסע לרוסיה והשניים נישאו שם בשנית, וכעבור זמן קצר חזרה המתלוננת ארצה ועברה להתגורר עם הנאשם והבן, בדירת שלושה חדרים, שרכש הנאשם.

הנישואין, שהיו נישואי נוחות, עלו על שרטון, הם גרו בחדרי שינה נפרדים, ומידי פעם היו חיכוכים ביניהם ומריבות.

ביום 7.11.14 חגגו יום הולדת לנאשם ולאחר המסיבה, במהלכה שתה הנאשם לדבריו 3 כוסיות קוניאק, המתלוננת החלה לנקות הדירה, בעוד הנאשם התיישב לצפות בטלוויזיה.

המתלוננת ביקשה מהנאשם לעזור לה לסדר, והתפתח ביניהם ויכוח, שהסלים לגידופים הדדיים וצעקות.

אין חולק כי בשלב מסוים המתלוננת ביקשה לצאת אך הנאשם התנגד ובהמשך נכנסה לחדרה והנאשם הלך בעקבותיה.

אין חולק כי המתלוננת הוציאה מיכל גז פלפל שהיה ברשותה ואיימה על הנאשם כי תתיז עליו גז. לטענת המתלוננת לא היה באיום להרגיעו ולכן ניסתה להתיז עליו גז אך לא היה במיכל חומר, בעוד לטענת הנאשם התיזה על ידיו ופניו גז פלפל, וגרמה לו לצריבה.

אין חולק כי האירוע הגיע לכדי אלימות פיזית שהותירה חבלות על המתלוננת שצולמו בת/5: סימני חבלה באזור העורף וכן בשורש כף ידה, ובזרת.

הגרסאות חלוקות באשר לאופי השימוש בכח באירוע הזה והסיבה לכך.

במשטרה נשאלה המתלוננת אודות אירועי אלימות קודמים נוספים והיא סיפרה על אירוע מאוגוסט 2014 בו תקף אותה במכות אגרופ ומשך בשיער ראשה, ואירוע שארע כשנה לפני כן, בו לטענתה איים עליה בסכין מטבח.

לטענת המתלוננת, לא היה בכוונתה להתלונן באירוע האחרון, אולם מתוך חשש לחייה הזעיקה למקום את ש, שכנתה בת-80, וכשזו הגיעה, היא חששה שהיא תיפגע ולכן ביקשה שתתקשר למשטרה.

לעדות השוטר שהגיע למקום הנאשם היה שיכור.

הנאשם טען כי אינו אלים וכי עדיין אוהב את המתלוננת. גם בנם המשותף העיד כי הנאשם איננו אדם אלים וכי אינו שותה לשוכרה וכי דווקא המתלוננת מגזימה בדבריה, והיא זו הנוהגת באלימות מילולית קשה, פוגענית ובוטה, תוך שאימה כל העת כי תתבע את הנאשם ותסלקו מן הדירה.

גרסת ההגנה הינה כי ללא כל פרובוקציה מוקדמת, התיזה המתלוננת גז מדמיע בפני הנאשם, שנאלץ לכן להתגונן על מנת להוציא המיכל מידיה, וכי מדובר בעלילה שהעלילה המתלוננת נגד הנאשם, כדי להשיג יתרון בחלוקת הדירה.

אין חולק כי לאחר האירוע האחרון המתלוננת אכן הגישה תביעה לחלוקת הרכוש, ולעדות הבן, הצדדים אף הגיעו להסכמה, שקיבלה תוקף של פסק דין, על פיה, קיבלה המתלוננת 60 אחוז מהדירה, לאחר שחתמה על סעיף אי תביעה בגין הארוע הפלילי.

10. טענת ההגנה העצמית:

סעיף 34 י' לחוק העונשין תשל"ז קובע כי:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא בדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

יוצא על כן כי לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה עבירה מקום שהתמלאו ארבעה תנאים מצטברים כדלקמן:

(1) המעשה שעשה היה "דרוש באופן מיידי".

(2) כדי "להדוף תקיפה שלא כדין".

(3) "שנשקפה ממנה 'סכנה מוחשית'".

(4) של "פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו שלו או של זולתו".

"דרוש באופן מיידי" משמעו שרק במקום שבו נדרשת תגובה מיידיית להדיפת התקיפה על מנת למנוע מימוש הסכנה הנשקפת ממנה ואין שהות להתארגנות אחרת. (י.קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון, מהד' תשס"ה, עמ' 515).

"סכנה מוחשית" מבטאת את אופיו של הסיכון הטמון בתקיפה כסיכון ממשי העומד להתממש להבדיל מסיכון ערטילאי שהוא בחזקת איום "רחוק".

במקרה בו מצב הדברים משתנה ושוב לא קיימת "סכנה מוחשית" נשמט הבסיס מתחת לזכות ההגנה העצמית. אחד התנאים להגנה עצמית, הוא להדוף תקיפה שלא כדין ולא לצורך השבת מלחמה במטרה לנקום או להשיב ברע (י.קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון, מהד' תשס"ה, עמ' 519).

11. מסקנות:

מצאתי כי לא ניתן במקרה זה להרשיע אך ורק על בסיס עדותה היחידה של המתלוננת, מהסיבות הבאות:

התרשמתי לחיוב מעדות הבן, ע"ה 2, שניסה, ככל שביכולתו, להציג עמדה מאוזנת, אף שניכרה עמדה מגוננת כלפי האב. הוא לא היה עד לארועים אך העיד באופן שקול אודות מערכת היחסים בין הוריו, תוך שנמנע מרגשות יתר, או מלייחס לאימו שקרים, אף שהציג אותה כמי שנוטה להגזים.

למרות שעדות המתלוננת תורגמה מרוסית, התרשמתי אף אני מנטיה שלה למלודרמה ודרמטיזציה.

הנאשם, בעדותו בביהמ"ש, מסר גרסא לגבי הארוע האחרון, תוך שימוש בשפת גוף ובהדגמות, ובגרסתו זו נמצאו נקודות השקה רבות לתיאור המתלוננת, תוך שהוסיף עובדות ופרטים, מעבר לאלה שמסר בהודעותיו במשטרה, אך למרות זאת הכחיש בתוקף אלימות או איומים בעבר.

עדות המתלוננת בביהמ"ש לגבי הארועים הקודמים הייתה דלה מאד ונמצאו סתירות בין עדותה לעדות השוטר באשר לתפיסת הסכין.

לאור האמור, אף שאינני קובעת כי העדות של המתלוננת אינה אמינה, לא מצאתי כי די בה כשלעצמה להביא להרשעה, ולכן מצאתי לזכות הנאשם מחמת הספק מהארועים לגביהם לא נמצאו חיזוקים לעדות המתלוננת, דהיינו האיום בסכין והתקיפה באוגוסט 2014.

שונה המצב לגבי האירוע האחרון, לגבי נמצאו חיזוקים של ממש, הן בחבלות שנמצאו על המתלוננת, והן בגרסת הנאשם.

כזכור, לעדות המתלוננת הנאשם שתה משקאות אלכוהוליים, וכשהמצב הסלים, היא ניסתה לצאת מהבית, אך הוא מנע זאת ממנה, בכך שמשך אותה. בהודעתו במשטרה הנאשם אישר דברים אלה.

הנאשם הודה כאמור ששתה 3 כוסות קוניאק, ואף שהכחיש נמרצות שהיה שיכור, השוטר שהגיע למקום התרשם אחרת.

לדברי המתלוננת, השימוש בכח נגדה למניעת יציאתה מהבית, הסיבה לכך שהלכה לחדרה ונטלה מיכל גז מדמיע קטן, שרכשה ברוסיה לפני שנים רבות, ואימה עליו שאם לא יתן לה לצאת, תתז עליו גז. הנאשם הלך אחריה, ובתגובה לאיום, לקח את המיכל בכח מידה ולדבריה, ניסה להתיז ממנו עליה, בכך שלחץ על הפיה, אך לא יצא כלום, ואז תפס אותה מאחור בכתפיים, הפיל אותה לרצפה, נתן לה מכת אגרוף בגב, תפס בשערותיה ומשך אותה, ונתן לה מכת אגרוף באוזן שמאל. בהמשך, הוא תפס לה בידים בחוזקה, ירק לה בפנים, האשים אותה שמתכוונת ללכת למאהב שלה, תפס אותה בצוואר, וניסה לחנוק אותה. כששחרר את ידיה, היא דחפה אותו, ונמלטה שוב לחדרה. הואיל והיא פחדה שיכנס ושוב ירביץ לה, ניגשה כדי לשים את הוּו על הדלת, אך בשלב הזה, הוא פתח את הדלת בבעיטה חזקה, והאצבע שלה נתקעה בדלת, ונחבלה בציפורן, שצולמה. כאמור, גם צולמו הסימנים על עורפה, שטענה כי הם סימני החניקה, והחבלות בשורשי כפות ידיה, מהאחיזה החזקה שאחז בה, בידיה.

גרסת הנאשם בביהמ"ש הייתה כי המתלוננת אמרה שרוצה להתגרש ממנו והלכה לחדרה, לכן הלך אחריה, פתח הדלת, שאל מה העניין, ובתגובה היא לקחה מיכל גז פלפל והתיזה ממנו על פניו ועל ידיו. לדבריו, ניסה להוציא מידה

את המיכל, והדגים כיצד תפס אותה בתנועת חנק בעורפה, מימין, ואף הוסיף כי כפי שנראה הותיר עליה בכך סימנים בצוואר. לעדותו, עשה זאת משום שהיא התנגדה, ומנעה ממנו לקחת מידה את המיכל.

כלומר, אף שהנאשם הכחיש שחנק אותה, הוא הודה כי כי תפס אותה בעורף בתנועת חנק, באופן שנשארו סימנים בעורפה, ובכך תומך בגרסת המתלוננת.

לגבי החבלה בזרת, הנאשם טען כי היא נחבלה באצבע, במשקוף של הדלת, וזאת אחרי שהוציא מידה את המיכל.

לעדו, לאחר מכן, זרק את המיכל החוצה מהמרפסת וחזר לצפות בטלוויזיה.

הנאשם אישר כי לא סיפר הכל במשטרה שכן לדבריו, נזכר בפרטים לאחר מכן, אך הכחיש כי הוסיף לגרסתו פרטים על מנת שיתאימו לחבלות שנמצאו עליה.

כשנשאל מפורשות מדוע היה עליו לתפוס אותה בצוואר כדי להוציא מידה המיכל, הוא לא נתן הסבר ממשי, ורק חזר שוב על טענתו כי היה חייב להוציא לה את המיכל מהיד כדי להגן על עצמו, וכי אם יש לה שריטה בצוואר, זה נגרם אגב העימות, מבלי שהתכוון לפגוע בה.

די בחיזוקים המצויינים לעיל לשכנע מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם אכן תקף המתלוננת כפי שהעידה בביהמ"ש, וגרם לה חבלות של ממש.

אין ספק כי זכותה של המתלוננת לצאת מן הדירה, וכשהנאשם מנע זאת ממנה בכח, ניתן להבין מדוע נמלטה לחדרה, ומדוע מצאה לנכון לאיים עליו עם מיכל הגז המדמיע, אותו החזיקה למטרה זו, בעת שנכנס אחריו לחדר. המעשים שעשה הנאשם, לא היו דרושים באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין, ולא נשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו. כל שהיה עליו לעשות בשלב זה היה לעזובה לנפשה, ולאפשר לה לצאת מן הבית. במקום זאת, על פי גרסתו שלו, לאחר שמנע ממנו לצאת, הלך אחריו, ופתח את דלת חדרה כשבשלב זה, מתוך חשש לחייה, המתלוננת ניסתה להתזקק עליו גז מדמיע. בין אם הצליחה בכך, בין אם לאו, בנסיבות אלה, השימוש שעשה הנאשם בכוח, לא היה במסגרת הגנה עצמית.

הנאשם ללא ספק חזק מהמתלוננת, הן על פי גרסתו והן על פי גרסת המתלוננת, ולא הייתה לו כל בעיה להוציא מידה המיכל, תוך שימוש מינימלי בכח, אך הוא בחר לחבוט בה, למשוך בשיער ראשה, לחנוק אותה, ולאחוז בחוזקה בשתי ידיה. הוא אף מודה כי הפגיעה באצבע שלה הייתה לאחר שהוציא מידה המיכל, ובכך תומך בגרסת המתלוננת שלא היה קשר בין הוצאת המיכל מידה לבין התקיפה שתקף אותה. אפילו אם הייתי מקבלת גרסתו- אין ספק שלא מדובר בהגנה עצמית- אלא בתקיפה ברוטלית, בלתי מוצדקת, שנעשתה, ככל הנראה, תחת השפעת אלכוהול.

לאור כל האמור, אף שזיכיתי הנאשם מחמת הספק מיתר העבירות, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי ב-7.11.14, תקף את המתלוננת, בהתאם לעדותה בבית המשפט, וגרם לה לחבלות של ממש, שתועדו, ואני מרשיעה אותו בהתאם.

העתק הכרעה זו לצדדים ולעוזרת המשפטית שתתאם מול הסנגור מועד לטיעונים לעונש.

ניתנה היום 17/08/2015